

Ἡ μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλοδειχτῶ, ἐπιθετικ. λαμβανομένη.

Ὁ διακρινόμενος μεταξύ τῶν ἄλλων δι' ὑπέρμετρον ἀρετὴν ἢ κακίαν λόγ. σύνθη. καὶ δημῶδ. Στερελλ. (Ἀχὺρ.) Σύμ. κ.ά. : Ζῆ μέσα 'ς τὴν κοινωνία δαχτυλοδειχτούμενος. Ἐξόδεψε πολλὰ γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ γιό του, μὰ κι αὐτὸς τὸν ἱκανοποίησε, ἔγινε δαχτυλοδειχτούμενος σύνθη. Ἀφ' οὗ τουνι τώρα νᾶνι δαχ'λουδειχτούμινους (ἐπὶ ὑποστάντος προσβολῇ) Στερελλ. (Ἀχὺρ.) Ἐγὼ 'μαι δαχτυλοδειχτούμενη; Σύμ. Κατήντησε σημαδιακὴ 'ς τὸ χωριὸ καὶ δαχτυλοδειχτούμενη Π. Νιρβάν., Θέατρ. 1, 107. Δὲν εἶχε νὰ σκοτιστῇ γιὰ προίκες καὶ γι ἀποκατάσταση, μὴ πού ἦτανε δαχτυλοδειχτούμενα κι ἀπὸ σοὶ τὰ κορίτσια τῆς Μ. Ἐγκυκλ. || Ποίημ.

Τὸ λείνι μου, βελόνιασ'το, καλὰ νὰ μ' ἀθ-θυμᾶσαι τῶν δαχτυλοδειχτούμενος, ὅπου τῷ ἄν πᾶς, 'ἐν νᾶσαι Δ. Λιπερτ., Τζιυπριώτ. Τραούδ. 3, 124.

δαχτυλοδεμένος ἐπίθ. Ἄνδρ. δαχτυλοδεμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἡ μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλοδένω, ἐπιθετικ. λαμβανομένη.

1) Ὁ ἔχων τὸν δάκτυλον δεδεμένον διὰ πληγὴν ἢ ἄλλην τινὰ αἰτίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Νὰ κι ἄλλος δαχτυλοδεμένος. Δαχτυλοδεμένη 'σαι καὶ σύ; 2) Ὁ ἐπισήμως μεμνηστευμένος, ὁ φέρων δακτύλιον ἀρραβῶνα Ἄνδρ.

δαχτυλομάννα ἡ, ἀμαρτ. δαχ'λουμάννα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. δάχτυλο καὶ μάννα.

Ὁ ἀντίχειρ. Συνών. δάχτυλας 1, δάχτυλο 1β.

δαχτυλόνηχα τά, Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Ἐκ τῶν οὐς. δάχτυλο καὶ νύχι.

Ἡ λ. εἰς αἰνίγμ., δάκτυλα καὶ ὄνυχες ὁμοῦ: Αἰνίγμ.

Ζῶο πεντακέφαλο, τεσσαροπνοίτικο, χειροπόδαρ' εἴκοσι, δαχτυλόνηχ' ἑκατὸ (ὁ νεκρὸς μεταφερόμενος εἰς τὸν τάφον ὑπὸ τεσσάρων νεκροθαπτῶν).

δαχτυλοπονῶ Ρόδ. Ἀχτυλοπονῶ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δάχτυλο καὶ τοῦ ρ. πονῶ.

Αἰσθάνομαι πόνον εἰς τὰ δάκτυλα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ πάλε νᾶρτη νὰ μοῦ πῇ | τὸ τίς ἀποσπερίζει ἐκεῖ, τὸ τίς κρατεῖ τὸ χέριν δης, | μὴ σφίξῃ τὸ δαχτύλιν δης καὶ δαχτυλοπονέσῃ το

Ρόδ.

Βαριά, βαριά νὰ κοιμηθῇς καὶ ν' ἀλαφροξυπνήσῃς, μὴ ξωροχτιῇ τὸ χέρισ σου τὸ κοντυλοσυρμένο, νὰ κινᾶν, ν' ἀπομαργῶθῃ καὶ Ἀχτυλοπονέσῃ

Κάρπ.

δαχτυλόπουλο τό, ἀμαρτ. δαχτυλόπ'λο Θράκ. (Γέν. κ.ά.) δαχτυλόπον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. δάχτυλο.

Τὸ μικρὸν δάκτυλον ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδὶν ἐντῶκεν τὰ δαχτυλόπια 'θε κ' ἐπόνεσεν (τὸ παιδί ἐκτύπησε τὰ δάκτυλά του κ' ἐπόνεσε) Πόντ. (Τραπ.)

δαχτυλόρρωγα ἡ, ἀμαρτ. δαχτυλόρρωγα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. δάχτυλο καὶ ρῶγα.

Ἡ ράξ, τὸ ὑπὸ τὸν ὄνυχά σαρκῶδες ἄκρον τοῦ δακτύλου: Παραμικρὸ 'ναὶ τὸ παδί τζη, σὰ δαχτυλόρρωγὰ 'ναὶ.

δαχτυλοσμίγω I. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 133.

Ἐκ τοῦ οὐς. δάχτυλο καὶ τοῦ ρ. σμίγω.

Συμπλέκω τὰ δάκτυλα τῶν δύο χειρῶν: Ποίημ.

Ξάφνω τὰ χέρια ἐδαχτυλόσμιξε, σήκωσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι, κᾶτι ἐφιθύρισε στενάζοντας καὶ τὸ κατέβασε καὶ πάλι.

δαχτυλούδι τό, ἐνιαχ. δαχτυλούδιν Κύπρ. δαχτ'λούδ' Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καραγ.) Μακεδ. (Δρυμ. Δοξᾶτ. Σταν.) Πληθ. δαχτυλούθκια Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δάχτυλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Δαχτυλάκι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐκοφαν τοῦ παιδιοῦ τοῦ μικροῦτ'κου τοῦ δαχτ'λούδ' Θράκ. (Καραγ.) Τὸ μωρὸ πιπ-πιλ-λίζει τὰ δαχτυλούθκια του Κύπρ. Δὲν ἦταν μινᾶλον τοῦ δαχτυλίδ' κι τῶβαλι 'ς τοῦ δαχτυλούδ' Δρυμ. || Αἰνίγμ.

Τοῦ χειλούδι σ' 'ς τοῦ χειλούδι μ', τοῦ δαχτ'λούδι σ' 'ς τοῦ κουλούδι μ' (τὸ φλιτζάνι τοῦ καφέ καὶ ὁ πίνων) Μακεδ. (Δοξᾶτ.)

δαχτυλοχτύπημα τό, Σ. Ραμᾶς, Λοξ. στρατοκ., 11.

Ἐκ τῶν οὐς. δάχτυλο καὶ χτύπημα.

Τὸ διὰ τοῦ δακτύλου κτύπημα: Ἀρκεῖ λοιπὸν τὸ δαχτυλοκτύπημα 'ς τὸ πλαίσιο, ἀρκεῖ τὸ τίναγμα, πού σὲ μορφωμένους ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ τὸ δώσῃ τὸ διάβασμα μιᾶς φωτεινῆς σελίδας.

δαχτύλωμα τό, Ἐρεικ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλώνω.

Δαχτυλίδωμα 1, τὸ ὅπ. βλ.: Τὴν Κυριακὴ ἔχουμε δαχτυλώματα 'ς τὸ νησί καὶ θὰ εἰμᾶστενε ὅλοι καλεσμένοι 'ς τὴ νύφη.

δαχτυλωτός ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλώνω.

Ὁ ἔχων δακτύλους ἢ προεξοχὰς ἐν εἶδει δακτύλων.

